

Wessely: Jeg tillod mig ved Sagens foregaaende Behandling at gjøre opmærksom paa, at den Beslutning, som den ærede Forsamling skulde fatte, og som senere vil gaae til Folkethinget og derefter blive en Beslutning af hele Rigsdagen, efter min Anskuelse var en endelig, det vil sige en saadan, som ikke kunde forandres. Denne Anskuelse blev ogsaa tiltraadt af den meget ærede Premierminister, og jeg troede derfor, at, dersom der skulde skee en Forandring i den Indstilling, som Udvalget har gjort, maatte der fremtræde et Udtryk, som tydeligt fremstillede, at det var en endelig Beslutning. Jeg sagde tillige, at, forsaavidt et andet Udtryk traadte istedetfor „Decharge“, troede jeg ikke, at det var absolut nødvendigt at holde paa dette Udtryk; men jeg finder ikke i det Vædringsforslag, som er stillet af den meget ærede Finansminister, Noget, som antyder, at ingen kommende Rigsdag kan komme tilbage paa denne Beslutning, og det er en Hovedbetragtning for mig, hvorfor jeg ikke kan gaae ind paa den Indstilling, som er gjort af den meget ærede Minister. Jeg skal endnu kun tilføie til det, som allerede den ærede Ordfører har udtalt om den særegne Stilling, som den hele Sag, Revisionen og Regnskabet, indtager ligeoverfor Ministeriet, at det er dog med Hensyn til Regnskabet, at Rigsdagen kan udsætte et Ansvar og kan decretere en Anklage imod Ministeriet. Hvorvidt nu den meget ærede Minister vil ansee det som et Underordningsforhold eller ikke, skal jeg ikke videre her gaae ind paa; jeg har kun villet søge at oplyse den Stilling, som dog den hele Sag indtager mellem Rigsdagen og Ministeriet.

Lützhøft: Naar den høitærede Finansminister ved denne Sags første Behandling

paa det Stærkeste har udtalt sig imod det af Comiteen brugte Udtryk „Decharge“, fordi samme skulde antyde, at Ministeriet var underordnet Rigsdagen, og derfor har fundet, at Ordet ikke burde benyttes, ligesom den høitærede Premierminister har udtalt sig i samme Retning, samt endelig den høitærede Finansminister er fremkommet med et Vædringsforslag, for at sige Ordet aldeles bort: da skal jeg tillade mig at bemærke, at hvad selve Ordlyden angaaer, bliver det i Grunden kun en Smagssag, eftersom Ministeriet dog vil tage til Indtægt den eneste fornuftige Mening af Ordet „Decharge“, nemlig at Rigsdagen for sit Vedkommende erklærer det afslagne Regnskab for rigtigt eller for idetmindste at kunne passere. Hvad iøvrigt den anførte Grund angaaer, hvorfor Ordet skulde bort, da synes den mig heller ikke at have videre Betydning, da „Decharge“ jo ligefrem kun tages i den Betydning, at man qvitterer for Regnskabet, og i hvert Fald jo ingenlunde kan antyde et saa underordnet Forhold, som det, der er paaapeget. Naar Ministeriet maa henvende sig til Rigsdagen angaaende Pengebevillinger, hvilket jo ikke saa sjældent skeer, saa er jo en naturlig Folge deraf, at herfor skal afslægges Regnskab, der maa ende med en Decharge eller med en Erklæring fra Bevillingsmyndigheden om, at Regnskabet er rigtigt eller kan antages; først da er Ministeriet løst fra sit Ansvar med Hensyn til de modtagne Summer. I et saadant Forhold, mener jeg, ligger der ikke nogen som helst Underordning; men det tilkjendegiver kun Rigsdagens og Ministeriets gjenstødige Stilling med Hensyn til Anvendelsen af Statens Midler. Jeg kan saaledes ikke andet end stemme for Udvalgets Indstilling.